

իսկապէս, հովիւը կը պատուուի միայն իր հօտին միտքին մէջ, երբ այս վերջինին՝ տարիներու ծանրութեան ներքեւ ընկճուած կամ իրենց երիտասարդութեան գարունին մէջ այս կամ այն կերպով ու պատճառաւ դժբախտացած անդամները ամէնքն ալ իրաւունք կը համարին իրենց այն յոյսը տածելու թէ Աստուծոյ պաշտօնեան, որ իրենց հոգիներուն վերակացութեան պաշտօնն է ստանձնած, պարտաւորութիւն ունի զաւելի կամ եղբօր գործով վերաբերուելու իրենց:

Նոյնպէս, Աւետարանի բարոյակա՛նն է որ կը փառաւորուի, երբ, հովիւին եւ հօտին զիտակցութեամբ եւ գործակցութեամբ՝ հասարակութեան ծոցին մէջ մինչ մէկ կողմէ հանրային նպաստի ձեռնարկ կը կազմակերպուի, իրենց կեանքի նեցուկներէն զրկուած տկար էակներուն օգնութեան միջոցներ տնօրինելու համար, միւս կողմէ իրրեւ բարեգործական անխախտ կանոն կը հռչակուի արդարութեան սա սկզբունքը թէ ընտանիքը սրբութեան խորան մըն է և ընտանեկան խնամքը անոր հանապազորդ պաշտամունքը, եւ թէ՛ հետեւաբար՝ հաւատարաց և անհաւատ են ընտանիքի այն անդամները, որոնք կը թերանան իրենցներուն խնամարկութեան իրենց պարտականութեան մէջ, հանրութեան ուղեկով թողուլ անոնց հոգը. թէ հանրային կարեկցութեան եւ աջակցութեան իրաւունք ունենալու համար բաւական չէ միայն կարօտ լինել անոր, այլ հարկ է նաեւ արժանի լինել անոր:

Իսկ այդ պայմանը, այսինքն արժանաւորութիւնը, մարդու մը, կամ՝ զոր օրինակ՝ այրի կնոջ մը համար, իր անցեալին վկայութեամբը միայն պէտք է մատնանշուի: — Անոր նախընթացը եղա՞ծ է բարի գործերու կեանք մը. իր զաւակներուն կրցա՞ծ է աւանդել պարկեշտ դաստիարակութեան մը շնորհները. իր յարկին ներքեւ պատսպարան ընծայա՞ծ է երբեք անտուն և անտէրունջ թշուառներու հաւատացեալ եղբայրներու եւ քոյրերու մոտուցա՞ծ է, ի հարկին, անձնական ըստպասարկութեան սփոփանքը. հետամուտ եղա՞ծ է առաքինութեան. իր անհատական բարոյականին մէջ եղա՞ծ է անրիծ... խիղճը ինքն իր մէջ պէտք է իսկոյն լսէ

պատասխանը այս հարցումներուն, երբ քրիստոնեայի մը՝ իր հասարակութենէն ընդունելի բարեբարութեան վրայ է խնդրը. վաճաղի բարիքը եթէ կրնայ յաճախ հատուցումը ըլլալ բարիքի մը, միշտ տըրիտունն է սակայն բարութեան:

Չմտածուած պատահականութեամբ մը չէ բնաւ որ Առաքեալը եկեղեցւոյ առաջին հովիւներէն մէկուն՝ իր ձեռնաստուն Տիմոթէոսի ուղղած պատուէրներուն մէջ կը հիւսէ նաեւ անոր յանձնուած հօտին պարտականութեանց կարեւորագոյնները: Ինչպէս հովիւին զաղափարը անիմաստ պիտի ըլլար առանց հօտի զաղափարին, ու փոխադարձաբար, նոյնպէս անհասկնալի պիտի ըլլային մէկուն պարտականութիւնները՝ առանց միւսին իրաւունքներուն, եւ հակադարձաբար: Անոնք զիրար կը լրացընեն միայն այնքան գեղեցկօրէն. և այդ ամբողջացումէն է որ ի լոյս կուգայ «սիրոյ օրինազիրքը», քրիստոնէական բարոյականին կենցաղականոնը, որուն մէջ կը պատկերանայ հովիւին և հօտին սրտանըւէր գործակցութեամբ օգնորուած կեանքը՝ «խաղաղութեան ջուրեր»էն ափնածիր Հաւատքի այն «գալարուտ»ին վրայ, որ Աւետարանի դաշտն է ինքնին:

Թ. Ե. Գ.

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՏՆՏԵՍՆԵՐԸ(*)

Յիսուս իր երկրաւոր կեանքի փառաւոր դրուագներէն մէկ քանին ապրեցաւ լեռներու կատարներուն՝ բարձունքներուն վրայ, վեր՝ հասարակ կեանքի ճղճիմութիւններէն, աստուածամի՞րձ զրացնութեան մը մէջ:

Պէտք է մերթ ընդ մերթ ելնել կեանքի բարձունքները, և անկէ զիտել կեանքը, աւելի մօտենալ Աստուծոյ, և Անոր լոյսին մէջէն նայիլ մարդկային կեանքի տղեղ մանրամասնութիւններուն. անդունդէն կարելի չէ տեսնել հորիզոնին պայծառութիւնը:

(*) Ամփոփում՝ Տ. Սիոն Վրդ. Մանուկեանի բառով, խօսուած Համբարձման Լեռան վրայ, ՏԵՏԻՍԻ Կիւակիին:

Յիշեցէ՛ք Յիսուսի պատմութիւնը: Անոր կեանքի մեծագոյն ղեպքերէն փորձութիւնը տեղի ունեցաւ Երիքովի բարձունքին վրայ, զոր Փորձութեան Լեռ կը կոչենք. այդ բարձրութեան վրայ էր որ Յիսուս մօտէն ճաշակեց Աստուծոյ խօսքին սնունդը՝ քառասուն օրեր, առանց նիւթական սնունդի, մեղի սորվեցնելու համար թէ մարդ միայն հացով չ'ապրիր:

Անդին Գալիլիոյ մէջ, Նազարէթի բարձունքին կատարը, Թարթր լեռան վրայ էր որ ապրեցաւ եւ ցոյց տուաւ իր աստուածային պայծառակերպութիւնը: Իսկ հոս այս պզտիկ լեռան կատարին վրայ էր որ Յիսուս ապրեցաւ իր կեանքին վերջին եւ ամէնէն խորհրդաւոր դրուագը, որ եղաւ փակումը իր երկրաւոր գոյութեան մատենին: Իր աշակերտները, որոնք մինչեւ հոս հետեւած էին իրենց Վարդապետի քայլերուն եւ խօսքերուն, դիւթեամբ Անոր կենաց բանի մագնիսէն, զարհուրանքով խառն հիացմամբ եւ ապշած կը դիտէին Անոր վերանալը եւ անյայտանալն ամպերուն մէջ. երբ հրեշտակը սթափեցուց զիրենք եւ հրաւիրեց այս բարձունքէն վար իջնել աշխարհ, իրենց պարտականութեան գլուխը:

Մենք ալ ելած ենք այսօր այս բարձունքին զազաթը, բայց պէտք է բարձրանալ, վերանալ նաեւ հոգիով եւ միտքով՝ ու աստուածային պատգամը առնելով դարձնալ իջնելի կեանքին մէջ, կատարելու համար մեր պարտականութիւնը: Այսօր, այս բարձունքէն եւ կ'ուզեմ հընչեցնել ձեր տկանջներուն մեր քրիստոնէական պարտականութիւններէն մէկը, զոր մեր Տէրը Տնտեսի առակին դասովը տաւ՝ դեց մեզի:

1.— Տնտեսի առակը (Ղուկ. ԺԶ. 1-13) Աւետարանի ամենէն խորիմաստ առակներէն մէկն է. անոր սորվեցուցած դասը որքան զօրծնական՝ նոյնքան նաեւ խորհրդաւոր է: Անոր մէջ քրիստոնէութեան բարոյականի յարացոյցն է որ ի յայտ կուգայ: Վեր առնենք անոր կարեոր կէտերէն մէկ քանին եւ պահ մը խորհրդածենք անոնց վրայ:

Ի՞նչ է նպատակը Տնտեսի առակին. կամ ի՞նչ կը սորվեցնէ Յիսուս անով մեզի: Փրկիչը շատ իրաւամբ մարդիկը կը

նմանցնէ տնտեսի կամ վերակացուի: Տընտեսը պատասխանատու պաշտօնէայ մըն է, ուրիշի մը ինչքերուն մատակարարը: Կրնայ պատահիլ որ օր մը ստիպուի լքել իր պաշտօնը, եթէ տէրը զժող մնայ իր զօրձերէն: Ու պատահեցաւ արդարեւ այդ բանը Աւետարանի տնտեսին: Յանկարծակիի եկաւ ան օր մը լսելով իր տիրոջ հրամանը «Տուր զհամար տնտեսութեան քո, զի ոչ կարես լինել տնտես»: Եւ սակայն ուշիմ եւ մտացի մարդ, կրցաւ օգտուիլ մինչեւ վերջին վայրկեանը իր տրամադրութեան տակ եղած պատահութիւններէն, զեղջեց իր տիրոջ պարտապաններուն պարտքերը, կարենալու համար գանձել յապաղած պահանջները եւ բարեկամութիւնը շահելու համար պարտապաններուն:

Տանտէրը իմանալով իր պաշտօնէին այս ընթացքը, ոչ միայն չբարկացաւ անոր, այլ, ընդհակառակն, զովեց անոր իմաստութիւնը, վասնզի զխցած էր երեք շահերը՝ հաշտեցնել, տանտիրոջը՝ զոնէ մասամբ գանձելով անգանձելի համարուած պահանջները, պարտապաններունը՝ զանոնք բարոյապէս նկուն դիրքէ մը ազատելով, եւ իր իսկ շահը՝ ամէնուն բարեկուսութիւնը ապահովելով:

«Գիտցէ՛ք նիւթական ոյժերէն (մամուռայէն) բարոյական զօրութիւն հանելու: Ահա՛ւասիկ տնտեսի առակին բարոյականը:

Մամուռայ, արամերէն բառ մըն է, որ կը նշանակէ ինչի, usugnuad, հարստիւն, մէկ խօսքով աշխարհի նիւթական բարիքները, զորս Աստուած մեզի պարգեւած է, անոնց վրայ մեզ տնտես կամ մատակարար կարգելով: Աստուծոյ է ամէն ինչ կեանքին մէջ. Ի՞նչն է տնտէրը ու արարիչը այս աշխարհին եւ համայն տիեզերքին. ու մարդը, տնտեսը, այսինքն կառավարիչը, վերակացուն միայն. ուրիշ խօսքով մեզի գործ մը, պաշտօն մը միայն յանձնուած է, անոր մեծագոյն պատասխանատուութիւնովը նոյն ատեն: Պատասխանատուութեան պարտականութիւնը մարդկային յատկանիւններէն աւագագոյնն է եւ ամենէն նուիրականը, անոր զգացումը ենթակայութեան սկզբունքէն կը ծնի. առանց պատասխանատուութեան ոչ մէկ բանական էակ կայ: Մարդիկ ամէն բանէ առաջ պա-

տասխանատու են Աստուծոյ: Անո՛ր պարտինք բո՛ւն իսկ մեր կեանքը և պատասխանատու ենք մեր կեանքի տարիներու ընթացքովը:

Մի՛ մոռնաք բնաւ տանուտիրոջ հրամանը. «Հաշիւդ տո՛ւր»: այս խօսքը, այս ցնցող հրամանը թող միշտ հնչէ՛ ձեր աշխատանքներուն, թող բախէ՛ ան ձեր սիրտին և խղճին զոնները: Թերեւս պատասխանատուութեան այս պարտականութիւնը շատ ծանր երեւի անոնց, որոնք կ'ուզեն ըստ կամս գործել, իրենց քմահաճոյքին հետեւիլ, և վայելել միայն: Անոնք թող նային մարդկային կեանքի գործառնութեանց և աշխարհի ընթացքին վրայ, այս հողագունդին վրայ կա՛յ անհատ մը որ պատասխանատու չըլլայ որ և է կերպով, ըլլայ հանրային, ընկերային, քաղաքային, ընտանեկան և անհատական տեսակէտով. և ասիկա՝ անցատուր և ժամանակաւոր բաներու համար է, ռժրչափ ևս աւելի՝ ուրեմն երկնային և յաւիտենական բարեքներու համար: Ամէն ոք պէտք է տայ իր պատասխանատուութեան հաշիւը:

Առանց պատասխանատուութեան պարտականութեան՝ իրաւունք չկայ, առանց աշխատութեան՝ վարձատրութիւն չկայ, առանց ճիշդ՝ հոգեկան վայելք չի կրնար ըլլալ:

Մամոնայէն բարեկամներ պէտք է չահիլ, պէտք է բարի ոյժեր հանել անկէ. զայն պէտք է օգտագործել, շահագործել, բարեգործութեան համար: Որչափ որ ըստացուածքը կամ հարստութիւնը «անիրաւ» է կոչուած, սակայն և այնպէս ինքն ըստ ինքեան անիրաւ չէ. դրամը, հարստութիւնը գատապարտելի չեն. ոսկին մեղաւոր է, այլ զայն անիրաւութեամբ շահող և կիրարկողն է մեղաւորը, անիրաւը, վասնզի դրամը կրնայ շատ օգտակար ըլլալ բարի նպատակներու համար, անով մենք կրնանք կեանքեր փրկել, խեղճեր ապրեցնել, անտէրներ պատասպարել, որբեր խնամել և տառապեալներ մխրթարել: Ահա՛ թէ՛ ի՛նչ ըսել կ'ուզէ Յիսուս. «Անիրաւ մամոնայէն բարեկամներ չինեցէք» պատուէրով: Գրիստոս դրամը կամ հարստութիւնը չի գատապարտեր — երբ արդարութեամբ կը շահուի և բարի նպատակներու համար կը գործածուի — ընդհակա-

ռակն, կը պատուիրէ որ քրիստոնեան աշխատի զայն օգտագործել իր հոգւոյն փրկութեան համար, բարի գործերով իրեն համար յաւիտենական գատաւորին առջեւ բարեխօս վկաներ, պաշտպան բարեկամներ շահի և անոնցմով արժանի ըլլայ յաւիտենական երանութեան:

Ոչ թէ հարստութիւնն է ուրեմն գատապարտելին, այլ՝ ա՛յն հարուստը՝ որ դրամը կը պաշտէ, որ զայն կը գերադասէ հոգեւոր գանձէն, որ անարդար նպատակներու կը կիրարկէ զայն, որ հարստութիւնը ինքնին նպատակը կը կարծէ կեանքին, և ոչ թէ միջոցը կամ գործիքը անդրագոյն վերնապատկերելու, աստուածային խտէալներու, վսեմ յարացոյցներու, հոգեւոր երջանկութեան:

Մամոնան գերադասող հարուստ մըն էր զոր Յիսուս կոչեց «Անմիտ հարուստ», և որուն համար լսաւ. «Աւելի դիւրին է որ հաստ չուանը մտնէ ասեղի ծակէն — ինչ որ անկարելի է — քան թէ այսպիսի հարուստ մը երկնքի արքայութեան դռնէն»:

2. — Տնտեսի առակին Բ. կէտը, որ այս նիւթին հետ սերտ աղերս ունի, Յիսուսի հետեւալ վճիռն է. «Ո՛վ որ քիչի մէջ հաւատարիմ է, շատի մէջ ալ հաւատարիմ կ'ըլլայ, և ո՛վ որ քիչին մէջ անհաւատարիմ է, շատին մէջ ալ անհաւատարիմ է: Ուրեմն, եթէ անիրաւ մամոնային հաւատարիմ չըլլաք, ճշմարիտ գանձը ո՛վ պիտի վստահի ձեզի»:

Կա՛յ արդարեւ ասկէ աւելի պարզ ճշմարտութիւն մը, եթէ մարդ մը պզտիկ բաներու մէջ հաւատարիմ է, այդ կը նըշանակէ թէ հաւատարմութեան, վստահութեան, պատասխանատուութեան զգացումը ունի, հետեւաբար կարելի է անոր վստահիլ աւելի մեծ բաներ, աւելի խոշոր գործեր և պաշտօններ, և դարձեալ հաւատարիմ պիտի ըլլայ. իսկ ընդհակառակն, եթէ անհատ մը, պաշտօնեայ մը, պզտիկ, չնչին բաներու կամ համեստ պաշտօններու մէջ իսկ անհաւատարիմ է, անկասկած անոր կարելի չէ վստահիլ աւելի մեծ և պատասխանատու պաշտօններ: Եթէ հասարակ գործաւոր մը կամ արհեստաւորի մը աշկերտը, իրենց պաշտօններուն մէջ ցուցնեն հաւատարմութիւն, ուղղամտութիւն և պար-

տաճանաչութիւն, անշուշտ հետզհետէ վըստահութիւն կը շահին եւ աւելի բարձր ու պատասխանատու պաշտօններու կը կոչուին. իսկ ընդհակառակն, եթէ անհաւատարիմ եւ անպարտաճանաչ գտնուին, կը կորսնցնեն իրենց պաշտօնն ու պատիւը:

Պէտք է արհամարհել որ եւ է գործ կամ արհեստ, ամէն գործ իր նպատակն ունի, ամէն արհեստ իր օգուտը՝ ընկերութեան մէջ. ամէն գործող կամ աշխատող կրնայ օգտակար անհատ մ'ըլլալ մարդկութեան, միայն ծոյրերն են անօգուտ: Սիրելի երիտասարդներ, մ'էկ արհեստ արհամարհեցէք, այլ, աշխատեցէք, լծուցէք գործի, աշխատեցէք հաւատարմութեամբ, գործեցէք սրտով ու հոգիով եւ Աստուծոյ վստահելով. Ան պիտի օրհնէ ձեզ իր հայրական օրհնութեամբը եւ ձեր գործերը ու բարի խոհանրերը պիտի յաջողցնէ:

Գիտցէք լաւ տնտեսել ձեր ֆիզիքական, մտաւոր եւ հոգեւոր ուժերը:

3.— Տնտեսի առակին Գ. ե վերջին կէտը, զոր կ'ուզեմ ձեր ուշադրութեան յանձնել, Յիսուսի հետեւալ հաստատումն է. «Ոչ ոք կրնայ երկու տէրերու ծառայել, կամ մէկը պիտի տէր եւ միւսը սիրէ, եւ կամ մէկը պիտի մեծարէ եւ միւսը արհամարհէ, չէք կրնար ծառայել թէ՛ Աստուծոյ եւ թէ՛ Մամոնայի»: Եւ միթէ այնպէս չէ՞, մարդ մը կրնայ երկու հակընդդէմ ուղղութեանց ծառայել, կրնայ երկու նկարագիր ունենալ:

Հոս, երկու հակառակ ուղղութիւններն են Աստուած եւ մամոնայ. քրիստոնեան պէտք է ոչ մէկ բան կամ անձ աւելի սիրէ քան իր Աստուածը, քան ճշմարտութիւնը, ոչ միայն մամոնան, աշխարհը եւ իր հարստութիւնները, այլ նոյն իսկ իր ամենէն սիրելի բարեկամները, իր ծնողքը, իր սիրելիագոյն պարագաները, եւ ոչ իսկ իր անձը: Մեր սրտին ու հոգիին մէջ առաջին եւ ամենէն նուիրական զահը Աստուծոյ պէտք է վերապահենք: Աւետարանը կը հրամայէ, «Սիրէ Աստուածդ քու բոլոր սրտովդ, բոլոր հոգիովդ, բոլոր մտքովդ եւ բոլոր զօրութեամբդ», այս է առաջին եւ մեծագոյն պատուիրանը աստուածային, ապա կ'աւելցնէ. «Սիրէ ընկերդ քու անձիդ պէս»: Դանի որ դուն քու անձդ կը ստորագասես Աստուծոյ, հետեա-

րոր ընկերդ կամ սիրելիդ ալ պէտք է ստորագասես Անոր: Վասնզի եթէ Աստուած չես սիրեր, ինչպէս կրնաս անկեղծ եւ սեռն սիրով սիրել ընկերդ, բարեկամդ: Եթէ զԱստուած չես սիրեր սուրբ սիրով, չեմ հաւատար թէ կը սիրես արդարութիւնը, ճշմարտութիւնը, բարութիւնը, սրբութիւնը, վասնզի այս բոլոր առաքինութիւններուն մշտահոս ակնադրիւրը ինքը Աստուած է: Այն մարդը՝ որ սէրը, այսինքն Աստուած կ'ատէ՝ չի կրնար սիրել. այն որ արեւը կ'ատէ՝ չի սիրեր լոյսը. այն որ սուրբը կ'անգոսնէ՝ չի սիրեր սրբութիւնը. այն որ բարին կը հալածէ՝ չի սիրեր բարութիւնը. հետեւաբար, ով որ զԱստուած չի սիրեր, ճշմարիտ եւ սուրբ սէր չունի: Յիսուս յստակ եւ վճռական կ'ըսէ. «Ով որ իր հայրը կամ մայրը ինձմէ աւելի կը սիրէ, ինձի արժանի չէ, եւ ով որ իր ուսարը կամ դուստրը ինձմէ աւելի կը սիրէ, ինձի արժանի չէ» (Մատթ. Ժ. 37):

Անշուշտ այլեւս կարելի է մամոնան բաղդատութեան եզր դնել Աստուծոյ հետ, ուրեմն ո՞ր մէկը պէտք է նախընտրել, քանի որ երկուքը իրարու հակառակ են, եւ կարելի է երկուքն ալ պաշտել: Քրիստոնէին համար երկրայանք չկայ, տատամսում չի կրնար ըլլալ այս երկընտրանքին միջեւ: Յիսուս մեզի կը ցուցնէ ուղիդ ընտրութիւնը, Ան կը պատուիրէ, «Եւսիս խնդրեցէք Աստուծոյ արքայութիւնը եւ ամէն ինչ պիտի տրուի ձեզի»: Պարզ է այլեւս, Աստուած է մեր Տէրը, մեր իշխանը, որուն միայն պարաւոր ենք հնազանդիլ, եւ իր աստուածային կամքը սիրով կատարել: Մենք, քրիստոնեաներս, չենք կրնար հոգին ստորագասել նիւթին, դրամին, պէտք է դրամը զոհել հոգիին, եւ արդէն Յիսուս ալ իր այս առակով այդ զասը կը սորվեցնէ մեզի, այն տուն ամէն բարիք պիտի բաշխուի մեզի:

Յիսուս Տնտեսի առակով կ'ուզէ քանդակել մեր սրտին խորը այն սկզբունքը թէ ամէնքս ալ հաշիւ պիտի տանք մեր աշխարհի տնտեսութեան: Մենք Աստուծոյ տնտեսներն ենք, համարառու ատեան մը կայ աստուածային արդարութեան, դատաստան մը դոյութիւն ունի, ուր մեզմէ հաշիւ պիտի պահանջուի, պէտք է պատրաստուիլ բաց ճակատով եւ անվախ ներ-

կայանալ անաչառ զատուորին՝ երբ մեր տկանջին հնչէ Տիրոջ հրամանը, «Տուր զհամար տնտեսութեան քո»։ Աստուծոյ վճռական ձայնն է այս, որ պէտք է միշտ հնչէ մեր սրտին ու հոգիին խորերէն, արդարութեան շեփորն է այն՝ որ պէտք է միշտ արթնցնէ մեր քնացած խղճմտանքը, եւ ոտքի կանգնեցնէ պատասխանատուութեան պարտականութիւնը։

Ո՞վ քրիստոնեայ, եթէ աշխարհի կեանքիդ ընթացքին չունենդրես այս ձայնին, եթէ տկանջ չդնես այդ փողին եւ ըստ այնմ չպատրաստուիս, զիտցած եղիւ թէ կը պարտուիս, ոչ միայն այս կեանքին մէջ, այլ եւ կը կորսնցնես յաւիտենական կեանքի տրիտուրն ալ։

Սիրելի քրիստոնեայ եղբայրներ եւ քոյրեր, այնպէս մը ապրեցէք՝ որ յաղթէք աշխարհին եւ մահուան, ինչպէս մեր Փրկիչը յաղթեց եւ տուաթուր կոխեց մահը։

Ինչ որ ունինք այս աշխարհին վրայ մերը չէ, մենք տնտեսներ ենք, պիտի գայ

ժամանակ, եւ տաիկա անխուսափելի է, երբ պիտի հրաւիրուինք մեր տնտեսութեան հաշիւը տալու, այդ ժամանակը բռնաւ թէական եւ կոտորածելի չէ, այլ ամենէն ստոյգ բանն է, աշխարհային ամէն կեանքի վախճանը՝ մահը։ Ինչ որ պիտի մնայ մեզի, եւ պիտի կրնանք տանիլ մեզի հետ մեր հոգին է, եւ մեր սուրբ կեանքը, մեր բարի գործերը։ Ուրեմն ջանանք մամոնայէն բարեկամներ չահիլը քանի որ տընտես ենք եւ առիթը ունինք։ Քաջ գիտնանք թէ չենք կրնար ծառայել թէ՛ Աստուծոյ եւ թէ՛ մամոնային։

Ուստի օգտուինք մամոնայէն, զայն բարի նպատակներու համար կիրարկելով, հաւատարիմ ըլլանք քիչ բաներու մէջ՝ իբրեւ տնտեսներ Աստուծոյ, որպէսզի աշխարհի եւ մեր հոգիներուն Տէրը, մեզ յաւիտենական օթեւաններուն արժանի ընէ, փառաւորելու համար զանուն ամենասուրբ Երրորդութեան, Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ, յաւիտեանս, ամէն։

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Ի ՍՈՒՐԲ ԱՍՏՈՒԱԾԱԾԻՆ

ՏԱՂ Ի ՄԵԻԹԱՐԷ

Սուրբ Աստուածածնի կուսին

անարատ հարսին

Յանկալի զուարթնոց զնդին

հրեղինաց դասին,

Արեգակնափայլ դիմին

պայծառ պաշկերին,

Լի եւ բոլորեալ լուսին

վառվառ ասեղին.

Աւղագնաց բոչուն զարմին

սուրբ սիրամարգին,

Քաջ եւ վայելուչ արծուին

եւ բուն բազային,

Աղանի ոսկի փեփրին

մաքուր օստրակին,